

בועדת הערר לענייני ארנונה של המועצה האזורית שומרון ערר מס' 17-13

לפני: יהודה אריה שמעון עו"ד יו"ר הועדה

מר עופר טהורי חבר הועדה

מר איתי נדב חבר הועדה

העורר/ו

נגד

המשיבה: מנהלת הארנונה של המועצה האזורית שומרון
מיוצגת ע"י עו"ד חייקין ואחרים

ערר על חיוב ארנונה שהשיתה המשיבה על העורר ביום 10/08/2012

תאריך הישיבה 16/07/15

פסק דין

יו"ר הועדה – עו"ד יהודה אריה שמעון

1. העורר הגיש ערר על חיוב ארנונה אשר נשלח אליו על ידי המשיבה ביום 10/08/12.
2. יובהר כי העורר הגיש ערר בלבד, העורר לא הגיש כל השגה ולא פעל כדרישות החוק, אשר הובהרו לעורר היטב, הן בכתב בתוך חיוב הארנונה עצמו והן בע"פ טענות המשיבה.
3. לאור האמור לעיל, ניתן היה לדחות את הערר על הסף, מטעם זה בלבד.
4. על אף האמור ומבלי לקבוע מסמרות בעניין, מצאתי מקום לדון בטענות עד כמה שניתן, לגופן.
5. העורר העלה טענות רבות, שונות ומגוונות, העורר צרף מכתבים אותם שלח למשיבה וכן העלה טענות רבות להעלות המתבססות על שיחות וסיכומים שלטענתו סוכמו בע"פ עם גורמים שונים במועצה, לא צורפה כל ראיה לכך שהעורר הגיע לסיכום כלהו עם המשיבה.
6. המשיבה באה לקראת העורר ומחלה לעורר, לפנים משורת הדין (וספק אם בסמכות המשיבה היה לפעול כפי שפעלה) על חיובים שונים וזאת על אף שעל פי נהלי המשיבה עצמה, היה על המשיבה לגבות מהעורר סכומים נוספים, אך לא, המשיבה שוב ושוב התחשבה בעורר, באה לקראתו, קיזזה לעורר חיובים שונים ובסיומו של יום, מצאה המשיבה מקום לחייב את העורר, בצדק, יש לומר בגין תקופה קצרה שמתחילה מיום 12/07/12 למשך מס' חודשים בלבד.
7. העורר לא אמר נואש וביום 26/06/13, הגיש ערר כנגד החיוב שנשלח אליו כבר ביום 10/08/12! העורר לא הגיש השגה ואף לערר שהגיש העורר, לא טרח העורר לצרף כל ראיה שהיא אשר תומכת בטענותיו, להיפך, כלל הראיות שהוגשו מטעמו, תמכו בהחלטת המשיבה ושוב חזר על טענות שונות ורבות.

8. חברתי, יו"ר ועדת הערר הקודמת, ניסתה אף היא להבין את טענותיו של העורר ובהחלטתה מיום 21/04/15, קבעה לזמן את העורר לדיון לצורך הסבר ההבדל בין הנכסים 1-2 לנכס השלישי.
9. העורר הגיע לדיון ושוב חזר על טענות שונות ורבות, ללא ראיות וללא הסבר מגיה את הדעת בכל הקשור להבדל בין הנכסים.
10. האמת ניתנת להיאמר, מדובר לטעמי, במקרה קלאסי של שימוש לרעה בהליכי משפט, ראשית, לא הוגשה השגה כלל. הערר, ככל שניתן לקבלו מלכתחילה, הוגש באיחור ולא הועלו כל טענות שהן, אשר יש בהן בכדי להוסיף לטענותיו של העורר. אין לי ספק שאין זו כוונת המחוקק כאשר חוקק ותיקן תקנות בכל הנוגע לפעילותן של ועדות הערר.
11. עקרון תום-הלב מהווה עקרון-על בשיטתנו המשפטית "אשר מצודתו פרושה על כלל המערכת המשפטית בישראל" (דברי השופט אלון בע"א 700/81 פז נ' פז, פ"ד לח(2) 736, 742). מעקרון זה נגזר כי על בעלי הדין להפעיל את הזכויות והחובות המעוגנים בכללי הפרוצדורה האזרחית בדרך מקובלת ובתום-לב. עליהם לפעול באופן סביר והוגן במסגרת ניהול הליכי המשפט וזאת בהתחשב במכלול נסיבות העניין.
12. וכך נאמר בנושא זה מפי כבוד הנשיאה (דאז) דורית ביניש:
- "מחובות תום-הלב הדיוני נגזר האיסור על ניצול לרעה של הליכי משפט.**
תכליתו של איסור זה כפולה: במישור הציבורי, מטרתו לשמור על התקינות והטוהר של ההליך השיפוטי ולמנוע מבעל-דין להשתמש לרעה בבתי-המשפט ובכך לפגוע בהשלטת הצדק. במישור הפרטי, מטרתו למנוע תוצאות בלתי הוגנות בין בעלי-הדין המתדיינים בפני בתי-המשפט. (ראו והשוו: דברי השופט דורנר בע"א 513/89 Interlego A/S נגד Exin-Line Bros. S.A. ואח', פ"ד מח(4) 133, פסקה 10). (בש"א 6479/06 בנק דיסקונט לישראל בע"מ ג' משה שנפ).
13. במקרה זה, כפי שכבר ציינתי לעיל, מדובר בניצול לרעה של הליכי משפט ואין להסכים עם דרך זו, אין המדובר בנישום "תמים", שאין הוא מבין כלל בפרוצדורה, לא קיבל הודעה על האפשרות להגיש השגה או ערר וכדו', מדובר בעורר שפעל בנושא חיובי הארנונה שהושתו עליו בעבר והמשיבה אכן באה לקראתו רבות, העורר עוסק בבנייה ונראה עפ"י טענותיו, שיש לו הבנה ביכולת התנהלות האזרח למול המשיבה.
14. העורר לקח נכס חרוס, קיבל בגינו פטור, בנה ופיצל את הנכס ל-3 יחידות דיור שונות, קיבל פטורים מארנונה ואגרות שונות במהלך התקופה ופעולות שונות המעידות כי מדובר בעורר שמבין בהליכים ובנושאים אלו ואכן, המשיבה אף באה רבות לקראת העורר ומחקה לעורר חיובים רבים ושונים.
- הכרעה**
15. לאור העובדה שהעורר לא הוכיח כי הנכס היה "נכס הרוס", ככל שזו טענתו ולאור העובדה שהמשיבה הוכיחה, הן ע"י צילומים של הנכס והן בראיות נוספות כי הנכס היה ראוי למגורים, גם על בסיס הראיות אותן צרף העורר עצמו לערר, **הערר נדחה.**
16. לאור העובדה שהערר נדחה מהטעם העובדתי לעיל, לא ראיתי מקום לדון בטענות המשיבה בדבר דחייה על הסף על רקע אי הגשת השגה והגשת הערר באיחור.

17. לאור הפירוט לעיל והמסקנה אליה הגעתי בכל הקשור לשימוש לרעה אותו עשה העורר בהליך זה, אני מוצא לחייב את העורר בהוצאות משפט.
18. העורר ישלם למשיבה, תוך 30 ימים, את חובו למשיבה בצירוף ריבית והצמדה מיום החיוב וכן ישלם העורר הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסכום כולל של 500 ₪. הסכומים יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום מתן פסק הדין ועד לתשלום המלא בפועל.
19. מזכירות ועדת הערר תשלח העתק מפסק הדין לצדדים.

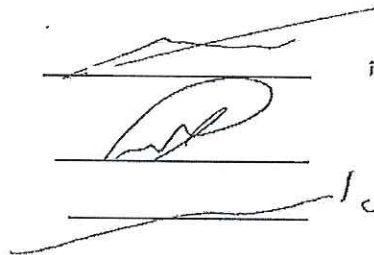
מר איתי נדב – חבר הועדה

אני מסכים.

מר עופר טהורי – חבר הועדה

אינני סבור כי מדובר בשימוש לרעה בהליכי משפט, על אף שאני סבור כי יש לדחות את הערר בין היתר מהטעמים שפורטו לעיל, אני סבור כי מדובר באזרח אשר מבקש להלין על חיוב ארנונה שלטענתו אין בו צדק ועל כן הייתי דוחה את הערר, אך לא משית על העורר הוצאות משפט.

הוחלט כאמור בפסק דינו של עו"ד יהודה אריה שמעון – יו"ר הועדה, בניגוד לדעתו החולקת של מר עופר טהורי חבר הועדה.

יהודה אריה שמעון עו"ד יו"ר הועדה

מר עופר טהורי – חבר ועדה

מר איתי נדב – חבר ועדה

על החלטה זו ניתן להגיש ערעור לבית המשפט לעניינים מנהליים בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום 15/10/15

מסמך זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח